

Cesta

Díl čtrnáctý: Jedné noci v jednom místě, část 8

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Po událostech prvního příběhu s názvem „Pod padajícím nebem“ se čtveřice v podání Řidič, Manažer, Zpěvačka a Blondýna, ocitli na benzínové pumpě, kde se setkali s novými postavami – kuchařem Gonzálezem, servírkou Drew, tajemným dlouhánem Elhapem, prodávčem Dwaynem a mechanikem Eduardem. Vypadá to, že na benzínové pumpě na ně čeká trochu víc, než jen prostoj kvůli opravě jejich vozu (světle modrý Cadillac DeVille, rok výroby 1966). Setkání s automechanikem Eduardem přineslo jedno zásadní poznání a větu, která bude pro následující vývoj, zdá se, poměrně důležitá. Ta věta zní: „Dejte si pozor na emoce.“ Co to asi znamená? Rozhodně se jedná o něco zásadního. Mělo by se to projevit na místě, kde všichni skončili. V jídelně, když venku zuří písečná bouře. Vypráví si mezi sebou příběhy a další je právě na programu v podání Zpěvačky. Ale skoro to vypadá, že ona se k vyprávění moc nemá. Zpěvačku totiž sužovaly jiné problémy. Minulost se vrací a není laskavá. Je to, co řekla, vše? Anebo je ještě potřeba něco uzavřít? A nepřichází náhodou někdo?

Čtrnáctý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Šestý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/02/cesta-006.pdf>

Sedmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/03/cesta-007.pdf>

Osmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/04/cesta-008.pdf>

Devátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/05/cesta-009.pdf>

Desátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/06/cesta-010.pdf>

Jedenáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/07/cesta-011.pdf>

Dvanáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/08/Cesta-0012-public.pdf>

Třináctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/09/cesta-013.pdf>

Cesta

Díl čtrnáctý: Jedné noci v jednom místě, část 8

Martin Štefko

V jídelně se rozhostilo ticho. Dokonce i písečná bouře zněla z dálky. Všem to tak připadalo. Ten, kdo to zvládl, se na Zpěvačku díval soucitně, ostatní raději odvrátili zrak. To, co jim právě pověděla... Nikdo z nich něco podobného nečekal. Blondýna nechápala, jak ta žena, kterou sice znala jen krátkou dobu, už si o ní však udělala obrázek, přednesla tak otevřenou zповěď. Ani jeden z přítomných nepochyboval o tom, že příběh, který jim vypověděla, je pravda. Tohle si prostě nemohla vymyslet.

Celou dobu, co povídala, se ani jednou nerozhlédla kolem sebe. Jen seděla, svěšená ramena a skloněná hlava, a naprosto klidným, až monotónním hlasem odříkávala svůj životní příběh. Jako kdyby ani nebyl její, jak kdyby na ni ty vzpomínky už nijak nedopadaly. Jako kdyby jen netečně předčítala nějaký smyšlený text. Přesto nebylo pochyb o tom, jak moc je vším tím, co říká, zasažena. Zmizela protivná žena, která se štítla přítomnosti nižších vrstev, najednou tu seděla jen její skořápka, která vypadala stejně, jen víc sešle.

Blondýna seděla s rukama na prsou. Vypadala, že se chystá na infarkt, ale to jen vyprávění způsobilo, že musela přehodnotit všechno, co si prozatím o své společnosti z Cadillacu DeVille (barva světle modrá, rok výroby 1966) myslela. Najednou s ní... sympatizovala.

Řidič se opíral o dveře, za nimiž písečná bouře nepolevovala. Přemítal o tom, zda vlastně udělal dobře, že Zpěvačku zastavil. Navíc se takhle prozradil. Nikdo se o tom už nezmiňoval, nikdo nedal na přetřes jeho sílu, ale on věděl, že Manažer si všiml. A možná nejen všiml. On už věděl. To není dobré.

Drew utírala stoly, ale neustále se po Zpěvačce ohlížela. Co kdyby ta šílená ženská udělala znovu něco bláznivého? Třeba se sroluje do trouby nebo něco podobného.

González se díval někam za Zpěvačku a přemýšlel o tom, jestli by se neměl stydět za svoje myšlenky. Celou dobu, alespoň před tímhle příběhem, přemýšlel o tom, jak by se vyspal s Blondýnou, jak by jí to dělal. Měl ale myslet na Zpěvačku. Ta už toho hodně zažila. Možná by ani nechtěla utéct, nechtěla by se zabít, kdyby na ní pohlédl jedním z těch pohledů, o kterých mluvila. Jenže je tak stará, tak stará...

Dwayne v ruce držel jointa a co chvíli se na něj podíval. Pak zase oči přesunul jinam a znovu na zabalenou trávu, jako kdyby si na ni vzpomněl, ale velmi rychle zapomněl. Co by vlastně měl teď dělat? Měl by něco říct? Nebo se napít? Nebo mlčet? Nebo odejít? Nebo začít zpívat? Říct vtip? Utéct? Zprznit Gonzáleze? Těch myšlenek v jedné hlavě bylo tolik, že si v nich nedovedl udělat pořádek.

Manažer jediný přesně věděl, co má udělat.

Poklekl před Zpěvačkou a čekal, než ona zareaguje. Vypadalo to, že zůstane s hlavou svěšenou, nakonec však přece jen oči pozvedla. Skrývaly se za vlasy, které visely zplihle z její hlavy, což jen dodávalo jejímu strhanému vzezření tu správnou korunku. Hleděla Manažerovi do očí, ale její pohled nevzbuzoval příliš radosti. Jako kdyby uvnitř ní něco zemřelo.

„Pojďte se mnou,“ pobídl starší ženu a chytnul ji za ruku, kterou měla složenou na koleni. Nepomáhal jí do stoje. Čekal, až se sama zvedne. Nezdálo se, že by měla jeho výzvu přijmout.

Blondýna se podívala po ostatních, jestli náhodou neví, co to má znamenat. Všichni zúčastnění dali jasně najevo, že akorát sledují to, co přijde.

„Pojďte se mnou,“ zopakoval Manažer.

Tentokrát uposlechla. Pomalu se zvedala, jako kdyby se bála, že by si mohla ublížit. Manažer nikomu nic nevysvětloval a chytil Zpěvačku, aby ho následovala. Dívali se za nimi, jak odcházejí směrem k Dwaynovu obchodu. Manažer ani Zpěvačka se neotočili, prošli dveřmi, které ženě podržel, a zmizeli za nimi.

V jídelně znovu nastalo ticho.

První ho prolomil Dwayne: „Budou chtít něco koupit? Nemám tam jít?“

Nikdo nevěděl, jak mu správně odpovědět, ale nakonec se přece jen shodli na tom, že kupovat nic nechtějí.

„Tak co tam dělají?“ naléhal Dwayne. Za obchod měl svou odpovědnost a nezamlouvalo se mu, když tam někdo je, zatímco on je někde jinde.

„Myslím, že ji chce zabít,“ přinesl temně González.

„To je pitomost,“ vyhrkla rychle Blondýna, ale rozhodně si tím jistá nebyla.

„Copak si nepamatujete, co udělal s tou kočkou?“ připomněl Mexičan. „Mně připadá, že je to hodně nebezpečnej člověk, co by mohl udělat hodně šílený věci. Jako bejt sebou,“ obrátil se na Dwayna, „tak radši počítám s tím, že budeš muset uklízet hodně krve.“

„Sakra,“ praštil se Dwayne pěstí do kolene, „doufám, že jí zlomí vaz.“

Několik pohledů mu dalo vědět, že není správná doba na podobné řeči. Na takové řeči koneckonců není nikdy správná doba. Vzal si jointa a konečně si ho strčil do pusy. Nezdálo se však, že by si ho hodlal zapálit. Jen tam s ním seděl v puse, jako kdyby vlastnoručně ubalená cigareta představovala doplněk k jeho oblečení.

„Tak budeme něco dělat?“ hledala u ostatních oporu Blondýna. „Někdo by je možná měl zkontrolovat, ne?“

„Já tam nejdu,“ sdělil rezolutně González. „Já z toho chlapa mám strach.“

„Tak to snad každéj,“ ozval se Řidič, který se konečně odloupl ode dveří a přidal se k ostatním.

„Je nepříjemnej. Jak kdyby věděl víc než my a všem nám to chtěl dát sežrat.“

„On ví víc než my,“ ujistil ho Řidič. Významný pohled, který při tom použil, dal Gonzálezovi najevo, o co tady jde. Pomalu přikývl.

„Hele, co mezi sebou máte za tajnosti?“ vmísila se rychle Blondýna, když měla pocit, že jí v konverzaci něco uniká.“

Řidič chtěl rychle něco říct, změnit téma, ale nakonec ho předběhl Dwayne: „Hele, nemáte někdo zapalovač.“

Všichni ho zpražili pohledem.

„Co je? Možná jsem trochu opilej, ale to ještě neznamená, že nemůžu bejt zhulenej. Navíc mám pak skvělý nápady. Jako ten s vyprávěním příběhů, to bylo doslova terno.“

„Doslova,“ hodnotil posměšně González. „Jedna ženská nám tu málem exla, všichni jsme málem byli vystavený bouři, ale jinak to bylo v pohodě.“

„No právě, o tom mluvím,“ poplácal Dwayne kuchaře po zádech. „Tak má někdo oheň?“

Blondýna zalovila v kabelce a vytáhla zapalovač, odklopila víčko a škrtila. Naskočil hned napoprvé. Dwayne se naklonil, aby cigaretou dosáhl nad plamínek, ani si ji nemusel přidržovat prsty. Za chvíli už se vzduchem vznášel nasládlý...

„Co to je proboha za smrad?“ zhrzola se Blondýna, když jí kouř pronikl do nozder. „Tohle není tráva!“

„To si jako myslíš, že tady někde seženu trávu?“ divil se její otázce Dwayne.

„Tak co to teda je?“

„Co já vím,“ rozhodil Dwayne rukama a pořádně si potáhl. „Nějakej sušenej hnus, co roste za obchodem. I když tohle je dost divný, co? Když je to sušený, jak to vlastně ještě může růst?“

„Bože, běž s tím někam dál...“ rozháněla Blondýna vzduch rukou. „Musíš mít plíce zanesený všelijakým bordelem.“

„Plíce a mozek,“ doplnil González.

„Nechte si toho, náhodou, je to docela...“

„Ale vážně,“ zašklebil se González, „běž s tím do prdele.“

„No jo, fajnovky. Jak není něco nóbl...“ zvedl se a odcházal směrem k oknu, i když to příliš smysl nemělo. Jídlna teď neměla odvětrávání, kterým by se kouř dostal rychle pryč, aby ostatní neotravoval.

Jak Dwayne procházel kolem Drew, která zrovna utírala stůl, postavila se, cigáro mu vytáhla z pusy a potáhla.

„Dobrý co?“ zašklebil se Dwayne.

Drew mu bez řečí jointa vrátila a dál se věnovala své práci.

„Mám o ni strach,“ přiznala Blondýna. „O Zpěvačku.“

„Zatím se ale neozývá žádný křik,“ polemizoval Řidič.

„Nevím, jestli je to dobré znamení.“ González dál sýčkoval a nemohl Manažerovi přijít na jméno. Konečně se mohl svěřit s tím, co si o tom člověku myslel. „Nikdy jsem neviděl nikoho tak hnusného. Jako kdybysme pro něj všichni byli červi.“

„Tak to zase není,“ bránila Manažera Blondýna, ač sama dobře věděla, že ten člověk je zlý. Anebo k tomu nemá příliš daleko. K ní samotné se často choval jako hulvát. Poznala však, že má i druhou stránku, stránku, která je dokázala dostat z pořádného maléru. A jak to tak vypadalo, nejspíš zachránil Zpěvačku před jejím bláznivým pokusem o... o co vlastně? Opravdu se chtěla zabít? Vypadala přesvědčeně, hodně přesvědčeně. Muselo to v ní doutnat strašně dlouho. Ale opravdu se chtěla zabít? Tomu Blondýna nemohla uvěřit. Neměla pocit, že by se z nich dvou staly kamarádky, ale přece jen ke Zpěvačce měla blíž než k dvěma mužům. Manažer byl... no prostě Manažer a Řidič měl ten svůj problém, který ji diskriminoval a ona nemohla využívat svoje kouzlo naplno. Nestaly by se z nich skvělé kamarádky, ale na téhle Cestě přece jen bude každá potřebovat spřízněnou duši.

„Copak nemáš mě?“ ozvala se Ta druhá v Blondýnině hlavě.

„To jo, ale někdy potřebuju někoho, kdo je skutečnej, hmatatelnej.“

„Jestli ti moje společnost vadí, tak to řekni rovnou.“

„To ne! Samozřejmě, že ne! Ty víš, že tě potřebuju.“

„Fajn, ale neuškodí, když si to někdy připomeneš. Mimochodem, všimla sis, kde to jsme?“

„No jasně, v jídelně.“

„Fajn, ale co je venku?“

„Venku, tam je... Ne! To přece nemyslíš vážně?“

„Jen se nedělej. Napadlo tě to už před nějakou chvílí.“

„Ale to nejde.“

„Jak to?“

„Jsou tu lidi.“

„Jako kdyby ti to někdy vadilo!“

„Vždycky mi to vadilo!“

„Dobře, oprava: Jako kdyby ti to v tom někdy zabránilo. Navíc, tyhle skoro neznáš. A ty tři stejně pojedou s tebou.“

„Já ale...“

„Jenom o tom přemyslej, víc nechci.“

„Tak... tak dobře.“

„Hodná holka.“ Ta druhá se odmlčela.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Řidič a očividně narážel na něco, o čem ostatní mluvili, zatímco Blondýna nevnímala.

„Cože?“ zeptala se, když už si Dwayne sedal zpátky na židli a do popelníku zamáčkl zbytek cigarety, kterou zasmradil celou místnost.

„Jestli tam teda půjdeme?“ povytáhl Řidič obočí. Očividně si celou dobu myslel, že je Blondýna poslouchá a dál s nimi konverzuje.

„Já bych počkala,“ řekla nakonec.

„Počkala? A na co? Až jí opravdu uslyšíme ječet?“ nevěřil svým uším González. „To klidně můžeme...“

Něco přerušilo tok jeho slov. Něco neočekávaného. Všichni se tím směrem podívali.

Někdo klepal na dveře jídelny. Všichni viděli siluetu za dveřmi, v písečné bouři. Ani jeden z nich se nezvedl, aby došel otevřít.

Zaklepání se ozvalo znovu.

O něco dříve v Dwaynově obchodě.

Manažer posadil Zpěvačku na židli, kterou Dwayne používal k tomu, aby nemusel celý den stát, a četl na ní něco, co připomínalo literaturu okultistů. Kdyby Manažer věnoval knihám srovnaným na zemi do komínku větší pozornost, zjistil, že od pravdy tak daleko nebyl. Dwayne očividně našel zálibu v náboženských knihách a textech.

„Proč?“ Zpěvačka se chtěla zeptat, proč ji odvedl od ostatních, ale nenašla v sobě sílu. Nakonec, dokázala si sama domyslet, co bylo příčinou.

„Oba víme proč,“ nenechal ji Manažer na pochybách.

„Já už jsem v pořádku,“ sdělila mu a dívala se někam jinam, například na tu hromadu oblečení, v níž prve Blondýna našla to málo, co měla na sobě.

„V pořádku? Nejste v pořádku.“

„Jak můžete vědět, co se mnou je, nebo není?“ ohradila se, ale neměla v sobě dostatek energie, aby to znělo skutečně rozhodně a odhodlaně. Všechno jí najednou přišlo strašně těžké. Její končetiny, její prsty, její hlavy, její myšlenky. Potřebovala si lehnout a nejlépe se už nikdy neprobudit.

„To, co jste nám pověděla, bylo dobré, ale vím, že jste neřekla všechno.“

„Cože?“ vyhrkla až příliš rychle, až příliš okázale.

„Něco jste vynechala. A když to ze sebe nedostanete, tak se může opakovat to, co se stalo dneska. Potřebujete to někomu říct, protože jste to ještě nikdy neřekla. Ani jemu ne.“

„Jak můžete něco takového vědět!“ Její obličej se zkrivil zděšením z toho, co všechno Manažer ví. Nemohl se jí přece dostat do hlavy. To nebylo možné! Ale jak jinak si to vysvětlit? On to jenom nezkoušel, on věděl. Šel po ní jako lovecký pes, který se nezastaví, dokud neskočí kořisti po krku.

„Vím to, prostě to vím. A teď s pravdou ven.“

„Já...“ zakoktala se Zpěvačka. „To nejde!“ Zvýšila hlas, ale nikoli natolik, aby křičela.

„Proč ne? Protože bych si o vás myslel něco zlého? Uvědomujete si vůbec, jak vás mám všechny přečtené? Chápete vůbec, že o vás už teď vím tolik, že byste se museli zastřelit, abyste se z toho necítili jako onuce? Kdybych na vás vychrlil to všechno, co jsem se dověděl z toho, jak se chováte, jak mluvíte a co neříkáte, nevzala by vám to hlava. Tak teď si tady nehrajte a jednoduše to řekněte. Aspoň mně.“

„To by se vám líbilo, co?“ odfrkla si Zpěvačka v posledním vzdoru. „Když nemůžete něco zjistit sám, tak musíte najít jinou cestu, jak tu informaci získat. Jste tím doslova posedlý!“

„Možná,“ připustil Manažer, koneckonců měla pravdu, „ale jestli si myslíte, že tohle dělám pro sebe, tak jste vážně jen stará pitomá ženská.“

Podívala se na něj nevěřícně. Přece o ní něco takového neřekl!

„No jen se tak nedívejte. To si opravdu myslíte, že mi jde jen o mě. Já vím, jaké může mít následky to, že se na tohle vykašlu. Ví, co se stane, když vás v tom nechám topit. Nemůžu být konkrétní, tak dobře tenhle svět neznám, ale na Cestu jsme se vydali společně a společně v ní musíme pokračovat. Tohle je prostě dané.“

„Takže vám stejně jde jenom o to, abyste neskončil... Ať už to tady znamená cokoli.“

„Samozřejmě! A o to samé by také mělo jít vám!“

„Mně je to jedno.“

„Ne, není,“ odušil Manažer. „Vy jste jenom ve stavu, kdy vám to normálně nemyslí. Potřebujete to ze sebe dostat.“

„Nepotřebuju.“

„Mám tedy začít já?“

Podívala se po něm. „S čím chcete začít?“

„Mám také něco, co by vás mohlo zajímat.“

„A co třeba?“

„Třeba to, proč máte na rukou takové modřiny poté, co vás Řidič chytil.“

„Je to jen silný muž.“

„Vážně? Tohle si myslíte.“

Nemyslela. Vlastně ještě neměla pořádně čas, aby to sama se sebou probrala, ale když ji chytil, cítila něco víc. Jako kdyby ji Řidič dokázal celou rozmačkat.

„Co je to tajemství?“ zeptala se tiše.

„Nejprve vy.“

„To jsme jak malé děti?!“

„Nejprve vy,“ stál si Manažer neoblomně za svým.

„Já prostě...“

„Dobře, tak já to trochu usnadním.“ Zpěvačka chtěla něco říct, ale nakonec ústa zavřela. Manažer byl odhodlaný začít a neměl v úmyslu se této možnosti vzdát. „Co mi nesedí? Tak to je to, jak od vás manžel odešel. Tohle bylo prostě moc jednoduché. Z nějakého důvodu to udělal. Samozřejmě, mohl až tehdy zjistit, co jste mu celý život prováděla, a osobně na tom nevidím nic až tak strašlivého, pokud vaše manželství fungovalo. Nemyslím si ovšem, že by tohle byl ten skutečný důvod. Ten tkví někde jinde.“

„A kde?“ Neplánovala mu ulehčit jeho roli.

„To je právě to, co nevím,“ přiznal Manažer. „Muselo dojít k něčemu, co rozhodilo jeho, ale co také rozhodilo vás, protože jste se z toho nikdy pořádně nevzpamatovala. Napadlo mě, že sama vlastně nevíte, co ho přimělo odejít. Tohle by vás pak mohlo drásat po zbytek života. Vy se ale cítíte provinile. Musela jste udělat ještě něco.“

„Ještě něco? Copak už jsem i tak neudělala dost na to, aby naše manželství skončilo naprostým debaklem!“

„Ne, muselo se stát ještě něco, co si dáváte za vinu a co vám ještě víc zatemňuje vaše svědomí.“

Snažila se, aby na sobě nedala nic znát, ale viděl jí do duše, viděl jí do celého jejího života a ona z toho měla strach. Nemohl tohle všechno zjistit jen z toho, jak se ona tváří. To prostě nebylo možné! A tak mlčela.

„Napadá mě jen jedna věc, která by se mohla stát, co by ho vážně rozrušilo, a co by opravdu rozrušilo vás.“

Zpěvačka ani nedýchala. Zadržovala dech v obavách z toho, co přijde. Co když už všechno ví? Co když ji má skutečně tak dobře přečtenou, že ona už nemusí nic říkat.

„Jenže tahle možnost je zvláštní.“

„Co je to za možnost?“ řekla suchým hlasem, ani trochu podobným tomu, který kdysi milovaly tisíce.

„Že jste potratila.“

Nemohl nic dodat, i když chtěl. Pohled do jejích očí naznačil, že se ani tentokrát nezmýlil. Jediná slza stekla, samovolně, jakmile řekl tu jedinou větu. Stékala po suché, vrásčité tváři a pak se na chvíli zastavila na bradě. Rozmýšlela se, kam spadnout ale moc možností neměla. Vzduchem se snášela tiše, jako bomba, která se chystá dopadnout na USS California. Slza dopadla na okultistickou knihu, která se ukázala být biblí. Díky levné vazbě se kapka vpila do desek.

„Nenávidím vás,“ dostala ze sebe Zpěvačka ještě před tím, než jí obličej zmizel v dlaních.

„Nemáte mě proč nenávidět. Alespoň za tohle ne. Nenávidíte sebe.“

„A neměla bych snad?!“ Mluvila přidušeně, jak si skrývala obličej. Nikdo ji nesměl vidět. Tím, že si přikryje obličej. Sama se stane neviditelnou. Nikdo ji nespatří. Nikdo se ne-

bude posmívat té staré trosce, která si zruinovala celý život. Její dětské skrývání nemohlo zabrat. Manažer tu s ní byl stále. Trochu pokrčil kolena, aby měl hlavu v její výšce.

„Já vám nechci ublížit. Tím, že to všechno řeknete, si život nezničíte. Pomůže vám to.“

„Nebo to pomůže vám.“ V jejích slovech však nebyla ani známka zatrpklosti.

„Pomůže to nám oběma.“

„To nevíte.“

„Ne, to nikdy nevíme. Ale řekněme, že já toho vím hodně. To už jste si všimla. Tlak mě zkuste poslechnout.“

Dlaně se stáhly z očí, jako kdyby se postupně odhalovala důležitá busta zakrytá plachtou.

„Můj život je hnusný,“ řekla Zpěvačka.

„Každý má hnusný život,“ reagoval Manažer. „Proto chceme žít dál. Myslíme si, že to bude lepší. Naděje nás žene kupředu.“

„Jste svině a cynik.“

„A jsem jediný, na kom vám v téhle zadnici světa záleží.“

Proti své vůli se usmála. Jen na krátký okamžik.

„Bylo to jeho dítě?“ zeptal se Manažer a vrátil Zpěvačku do lisu vzpomínek. Lisu, který ji drtil celý život. Manažer se pokusil ten lis odstranit tím, že jí v něm bude drtit ještě víc. Když to nejde silou, vezmi si větší kladivo.

Zavrtěla hlavou.

„Takže některého z vašich milenců?“

Přikývla. Tohle mu stačilo, nepotřeboval přesně vědět, o jakého muže se jednalo. Na tom nesešlo.

„Potratila jste samovolně?“

Zavrtěla hlavou.

„Takže jste se pro potrat rozhodla sama?“

„Ano.“

„Věděl někdo, že jste těhotná?“

„Doktor.“

„Nikdo jiný, předpokládám?“

Znovu jen zavrtění hlavou.

„Takže se doktoři spletli, když vám řekli, že jste neplodná. Předpokládám, kvůli vaší provinilosti, že jste po potratu byla stále plodná.“

Váhavé přikývnutí, které značilo, jak je pro ni komplikované tohle někomu sdělit.

„Ale manželovi jste to neřekla. Nikdy.“

„Nikdy,“ přisvědčila. „Nikdy. Netušil, kdo vlastně jsem. Nikdy se nedověděl, co jsem zač. Žil se mnou a pak... pak odešel.“

„A vy jste se nikdy nedověděla, proč vás opustil.“

„Ne, nikdy.“ Tentokrát už její oči neopustila žádná další slza.

„Můžu ti tykat?“

Zpěvačka chvíli nechápala, co se to teď vlastně stalo. Na co se jí to ptá? Jak to s tím souvisí? „Cože?“

„Myslím, že už toho o sobě víme dost a můžeme si tykat, ne?“ vysvětlil.

„A-ano, tak asi ano,“ kroutila hlavou.

Manažer se velmi rychle vrátil k předchozímu tématu: „Trápí tě to?“

„Tykání?“ ztratila se Zpěvačka.

„Ne, to, že tě opustil bez vysvětlení?“

„Koho by to netrápilo?“

„Jenže tohle není důvod, proč ses chtěla zabít. Několikrát.“

Zpěvačka se jen kysele usklíbla. „Ne, to skutečně nebyl ten důvod.“

Manažer se postavil a narovnal se. Hlavu zvrátil vzhůru, ke stropu temného obchodu, kde plápolalo pár svíček a smrdělo kadidlo. Zasmál se. Byl to vítězoslavný smích člověka, který konečně pochopil pravdu.

„Čemu se smějete... směješ?“

„Promiň, jen jsem si uvědomilo, jak je to vlastně všechno jednoduché.“

„Jednoduché? Co je na tom jednoduché, sakra?!“ Žádná památka po stesku. Žádná památka po zhrzení, po strachu, po zděšení, po nostalgii a smutku. Zpěvačka mluvila naprosto přirozeně. Sama si toho nevšimla.

„On se s tebou nikdy nerozvedl! To je vážně tak krásně prosté. Tohle tě tolik ničilo. I když od tebe odešel, nikdy se s tebou nerozvedl! Tohle jsi nedokázala snést... ať už z jakéhokoli důvodu. Brala jsi to jako svůj trest a jako jeho vítězství. Jenže ten pitomec s tebou prostě nedokázal zpřetrhat všechna pouta. Ale uvědomila sis, že on vůbec nevyhrál? Vždyť on s tebou zůstal po zbytek života. Jen někde jinde. To je jako z Casablancy. Je to smutné, ale je to k smíchu. Byl ti tak oddaný, že i když odešel, stejně zůstal navždy tvůj. To je tak pitomé, až je to vážně krásné.“

„Já to vím,“ řekla Zpěvačka chladně.

Manažer se přestal smát. „Ale tak proč? Proč tě to tolik trápilo?“

„Protože tím nedokázal nic.“

Manažer se chytil za hlavu. „Samozřejmě, protože nevyhrál ani jeden. Myslel si, že tě tím osvobodí, že se budeš cítit lépe, ale vlastně dokázal jen to, že jsi konečně pochopila, jak moc tě miloval a jak moc jsi ho ty potřebovala.“

„Samozřejmě,“ povzdechla si Zpěvačka.

„A ty ses ani zabít nemohla. Dokonalé!“

„Dokonalé?“ Zpěvačka to slovo ze sebe vyplivla.

„Samozřejmě! Copak nechápeš, co to znamená? Všechno má svoji příčinu. Netvrdím, že náš osud je napsaný, ale to, že ti nebylo dovoleno umřít, to je důkaz toho, že tu ještě musíš být. Tvůj úkol ještě neskončil. Já vím, jak idiotsky to zní, ale tohle všechno se nestalo jen proto, abys trpěla. Je tu ještě něco víc.“ Manažer netušil, jestli mu to Zpěvačka spolkne, ale musel se pokusit v ní znovu probudit touhu pokračovat.

„To zní idiotsky,“ souhlasila, ale už nějakou chvíli vypadala lépe, už nějakou chvíli se zdálo, že se znovu nepokusí zabít.

„Ale dává to smysl.“

„Ani ne.“

„No dobře, je to divné, ale zeptám se tě teď na něco.“ Semínko bylo zaseto, to je důležité, jen ať o tom Zpěvačka přemýšlí.

„Na co?“

„Jak se cítíš?“

„Jak se cítím?“

Opravdu musí všechno opakovat? „Ano, jak se cítíš právě teď?“

Zpěvačka se nad tím zamyslela. Něco z ní spadlo. Necítila náhlou úlevu, ale když se jí teď zeptal... „Jak?“

„Snadno,“ usmál se Manažer. „Já jsem ti říkal, že když mi to řekneš, uleví se ti.“

Podívala se na své ruce, jako kdyby v nich měla najít odpověď. Pak je pozvedla a objal Manažera jako malá holka, která objímá svého tátu za to, že jí koupil vysněnou panenku z reklamy.

„Děkuju,“ zašeptala mu do ucha.

Nic neřekl, jen pohnul hlavou, což pochopila jako pokývnutí.

Drželi se v objetí nějakou chvíli. Neskutečně poklidný moment. Zpěvačka ani netušila, jak dál Manažerův mozek počítá všechny možnosti. Dál kalkuluje s tím, jak se má chovat.

Rozlil se mezi nimi mír, který nechtěla porušit a Manažer jej také nechtěl náhle zlomit. Získal si tu ženu a potřeboval si její náklonnost udržet za každou cenu. Nezískal jen společníka, ale pravděpodobně i osobu, s kterou bude možné manipulovat ve svůj prospěch. Byl spokojený, když šlo vše podle plánu.

„Budeš schopna se vrátit?“ zeptal se Manažer po chvíli.

„Ano, samozřejmě.“ Pustili se a ona se postavila. Porovnala si šaty. Změnila se. Zase se stala tou ženou, která nesnáší póvl a bude to dávat klidně najevo.

„Co je to tu vůbec za zápach?“ zeptala se.

„Kadidlo.“

„To je vážně jako středověk.“

„Tak to má být,“ pokrčil rameny Manažer. „Tenhle svět, tahle Cesta, tak to má prostě být. Je jen na nás, abychom pochopili, jak to má být a proč to tak má být.“

„Někdy se sama sebe ptám,“ zamyslela se Zpěvačka a ujišťovala se, alespoň podle hmatu, že skutečně vypadá reprezentativně, „jak jsme se tady objevili. Víš, jak to myslím?“

„Ano, chápu to. Sám v tom nemám úplně jasno. Něco mi ale říká, že se to někdy dozvíme.“

Dívali se na sebe, hodnou chvíli, chtěli v sobě navzájem něco objevit, něco o sobě zjistit, co ještě nevěděli. Ten dlouhý pohled řekl každému něco jiného. Manažer si uvědomil, že ta žena v něm vidí něco, co úplně nečekal. Vypadalo to, že její poddajnost bude ještě větší, než by si myslel. Zpěvačka zase měla pocit, že vidí ten pohled, který tak ráda vídávala u mužů, s nimiž se později vyspala. Ani jedem však nic neřekl, ani jeden nedal najevo, co si myslí.

Manažer nabídl Zpěvačce rámě a ona s úsměvem přijala. Opět vypadala jako žena, která je mladší svého věku, žena, která má co nabídnout, žena, která je ráda na světě a nebojí se to ostatním dát najevo.

„Sluší ti, když se usměješ,“ řekl Manažer.

„Sluší ti, když se nechováš jako hovado,“ odvětila ona.

Před dveřmi ji pustil a otevřel. Vstoupila a on hned za ní. Na místě zůstali stát. Nikdo z přítomných si jich ani nevšiml. Všichni byli natočení směrem ke dveřím, jako kdyby se tam odehrával nějaký důležitý mezník v historii Země. Nic tak zásadního tam však ani jeden z navrátilivších se neviděl. Pak se ozvalo nové zaklepání na vstupní dveře. Poměrně hlasité, naléhavé. Manažer již snadno rozeznal siluetu člověka, který se dobýval dovnitř. Nejprve se nad tím pozastavil, pak ho zarazilo, že nikdo jiný nic nedělá. Všichni seděli zkamenělí jako sochy, neochotní a neschopní se být jen trochu pohnout. Strach, překvapení, obava z neznámého. Tam za dveřmi se skrývala smrt. Copak to právě ona klepala na dveře? Manažer by se jim všem vysmál.

Zpěvačka ke svému zachránci vzhlížela jako ke skutečnému hrdinovi. Ani nehnul brvou, alespoň ne jejím směrem.

„Vždyť je to on!“ řekl najednou a odpoutal se od Zpěvačky a vykročil směrem ke dveřím. Jako na povel se na něj obrátili všichni ostatní. Jako kdyby viděli přízrak, který k nim sestoupil z druhé strany. Několik otevřených úst, výrazy idiotů.

„Ona žije,“ pronesl nesmyslně González.

Nikdo ho nestačil zastavit. Jen Řidič se vzmožil na slabé: „Co to děláte?“ To už však Manažer odemýkal dveře.

„Panebože!“ zaječela Blondýna.

González křičel něco neartikulovaně.

Drew neřekla jediné slovo, Dwayne se tvářil, že vůbec nic nechápe.

Pozdě. Dveře byly odemčené a ten na druhé straně to poznal. Řidič se ani nestačil zvednout, aby dveře přibouchl a ty se rozletěly dovnitř. Manažer o kus ustoupil a rukou si zakryl oči, aby se mu do nich nedostal písek, který se rozletěl jídelnou jako obrovský roj ma-

lých mušek. Za nimi rychle následoval člověk zahalený do hadrů. Vypadal, že přišel rovnou z příběhu Duny, jako jeden z fremenů, který se rozhodl, že půjde hledat kořeni pro svou jeskyni a narazil na červa, kterého dokázal ovládnout. Teď se vrací do jeskyně, neočekávaný. Měl už být po smrti, nepočítalo se s ním. Jen Manažer věděl, s kým mají tu čest.

Zabouchl za Neznámým dveře a zase je zamkl. Roj písku se utišil a pomalu se snesl k zemi, kde nadělal malé závěje. Všichni se krčili u země, jako kdyby očekávali jaderný výbuch a mysleli si, že je tohle zachrání. Až po zavření dveří se postupně zvedali na nohy a zjišťovali, co se vlastně stalo. Prohlíželi si toho podivného cizince, z něhož vlastně neviděli vůbec nic. Byl to vysoký muž, ale vzhledem k tomu, jak měl omotanou hlavu nějakým hadrem, nemohli odhadnout, jak je starý. Jen jeho přímý postoj naznačoval, že do důchodového věku se ještě nedostal. Na sobě měl kalhoty, poměrně upnuté, ale to spíš proto, že naznačovaly další vrstvu pod nimi. Stejně tak i jeho bunda by se spíše hodila do severnějších oblastí v zimě. Nikomu nečinilo příliš velký problém si představit, že tenhle člověk byl na svou Cestu připraven a o bouři věděl.

Kdo to je?“ špitla Blondýna. Nikdo jiný se nevzmohl na jediné slovo. Manažer mlčel, protože nechával muže, aby sám sebe představil. Ten si začal odhalovat hlavu, jako kdyby rozmotával turban.

González se přesunul blíž ke kuchyni, vypadalo to, že si chce vzít na obranu nůž. Řidič nedal nijak najevo, že ví, o koho jde, jen kontroloval celou situaci. „Co kdyby museli najednou vyjet?“ ptalo se jeho chování. Zpěvačka zůstávala v klidu vzadu, kde se cítila bezpečně. Drew stírala písek ze stolů a Dwayne očima těkal z jednoho na druhého, neschopen vyřešit záhadu tolika lidí.

Neznámý konečně odhalil svou černou hlavu. V krátkých kudrlinkách měl písek, který si z nich snažil dostat rukou, ale bude potřebovat pořádnou koupel. Hadr, co s ním měl omotanou hlavu a co se z něj vyklubala šála, odhodil na zem a sundal si i brýle, sluneční, které měl přes oči.

Podíval se po všech přítomných a pak se zeširoka usmál. Nemohlo mu být víc jak dvacet let.

„Tak to jsem rád, že jste to zvládli,“ zubil se směrem na Manažera, ale pohledem našel i Blondýnu, Zpěvačku a nakonec i Řidiče. Jako kdyby je už někde viděl. „Trochu jsem se bál,“ pokračoval Neznámý, „aby vás ty ptáci nedostali, ale jak tak koukám,“ poplácal Manažera po ramenou, ten si dokázal představit i snesitelnější chování, „jste odolnější, než mi o vás říkali. No, já jsem Mafaka, lidi, a jsem čtvrtý do auta.“

Jestli čekal aplaus, musel být zklamaný, protože se dostavilo jen rozpačité ticho.

Pokračování následuje 6. listopadu 2013 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.

Slovo autora

Věděl jsem, už když jsem psal předchozí díl, který byl Zpěvaččinou zповědí, že ona sama všechno neřekne, že je toho víc, co bude muset odhalit. A kdo jiný by to měl odhalit, než právě Manažer, který ví všechno. Taký vás zajímá, jak to všechno může vědět? Ale ono v tom zas není takové kouzlo. On má vážně jen dokonalé dedukční schopnosti. No dobře, možná v tom bude i trochu víc, ale to už si nechme na později.

Už několik měsíců jsem přemýšlel o tom, kde se Neznámý konečně objeví, a zjistil jsem, že teď bude ta nejvhodnější chvíle. V jeden moment se odehrávají dvě dějové linie, i když v sousedních místnostech, které se spojí v závěru, kdy Manažer otevře dveře a neznámého vpustí. Těšil jsem se na jeho příchod, protože on bude jediný, kdo o tomhle světě bude něco vědět. On ho prošel jinak než ostatní, ví, co se tu děje, a tak vnáší do děje naprosto nový prvek. Navíc jeho konfrontace s Manažerem by mohly být zajímavé. Nechám to ale trochu usadit.

Tohle je předposlední část druhého příběhu s názvem „Jedné noci v jednom místě“ a já zrovna pracuji na dílu, který bude poslední. Uzavře se tam dějství na benzinové stanici a my se budeme moct vydat za novým příběhem a zase trochu poznat, co je to vlastně svět „Cesty“ a co nabízí. Možnosti jsou dvě a přiznám se, že ještě nevím, jak přesně se bude pokračovat. Je možné, že se vydám cestou nového místa, kam všichni pojedou, anebo bude nový příběh vyprávěním o Mafakovi a o tom, jak se vlastně na „Cestu“ dostal a co všechno prožil. Nechte se překvapit, protože já se také nechám překvapit.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 26. srpna 2013, když čtrnácté „Slovo autora“ píší. Ano, psal jsem ho ve stejný den jako „Slovo autora“ k předchozímu dílu. Dělán si náskok.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/10/cesta-014/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>